

надъ тѣхъ гледаше майка имъ съ умиленъ погледъ. На стѣнната висѣше икона на разпятия Христосъ, а до нея — едно кандилце, което едва мигаше.

„Бащата го нѣмаше. Той още отъ сутринята бѣше излѣзълъ да дири работа, а и досега още не бѣше се завърналъ. Дѣцата го чакаха, чакаха до късно, па като не можеха да го изчакатъ, майка имъ ги приспа, съ обѣщание, че ще ги вика, когато баща имъ се върне и донесе хлѣбъ.

„Майката дълго поклащаше глава надъ бѣднитѣ си дѣца, па току се възви къмъ иконата, вдигна уморенитѣ си очи нагорѣ къмъ небето и зашепна тиха и гореща молитва. Тя свърши молитвата си, обърна се мълчеливо къмъ дѣцата, поглади съ рѣцѣ коситѣ на милитѣ си рожби и нѣщо ѝ стана жално. Двѣ едри сълзи се търколиха отъ очитѣ ѝ, па капнаха върху лицето на едното дѣте. То се събуди, изгледа умилно майка си и тихо продума:

— Мамо, гладенъ съмъ! . . .

„Като че нѣщо прониза майката въ сърдцето. Тя изписка, хвърли се върху гладнитѣ си дѣца и почна да ги прѣгрѣща и цѣлува. Изведнажъ се разбудиха всички, обѣсиха се за врата на майка си и заплакаха . . .

„Тогава вратата се отвори. На прага застана бащата, сухъ, измършавялъ отъ мисли и трудъ. Рѣцѣтѣ му бѣха празни и увидали на долу . . .“

Василчовиятъ баща млъкна. *Безъ да ще Василчо стана, притисна ржката на татка*